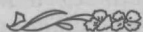

pred ali pod težkim košem z gobami... Gledal je predse Janko podmo-
ljeno in grdo, kakor levi razbojnik na križu. In ko je videl, da daje dobra
sestrica Metka drobtinice ribicam, je jezno pogledal v stran. Pogled pa mu
je padel na rahlo se zibajočo gladino reke Save. In nehote je zagledal
v vodi drobne ribice, ki so blestele v zlatem solncu in hlastale po drobtin-
nicah, ki jim jih je metala dobra Metka. „Kaj bi plavale in švigale po vodi,
kače unemarne, ko jaz tako težko nesem“, je zavpil Janko v zeleni jezi nad
ribicami in začel brsati prah z nogu v reko, da bi skalil vodo. A ribicam
ni škodoval prah z mostu: preden je padel v vodo, ga je že veter raz-
pihal in ga odnesel drugam. In nemoteno so se igrale drobne živalce tudi
poslej na solncu in se podile za drobtinicami iz dobrih Metkinih rok. —
To pa je Janka še bolj zjezilo. Menil je, da bi moralo vse, celo nedolžne
ribice, žalovati nad njegovim košem, ali pravzaprav nad njegovo zares pre-
hudo in preveliko nepotrpežljivostjo in jezavostjo. In je vstal, oprtal koš
na hrbet, še enkrat pobrsnil prah v vodo, nato pa z mrkim pogledom za-
koracal dalje. Tožil in javkal pa je poslej še pogosteje: „O-o, kako je
težko, neznansko težko!“... In je zopet deval travo, mah, pa tudi robec
pod naramnico, kjer ga je najbolj žulilo in peklo, pa ni vse nič pomagalo.
Težko je nesel, silno težko. In z jezo in godrnjanjem je drsal dalje po beli
cesti. Ovbe, ovbe!

(Dalje prih.)

TURINOVA TONČKA.

Radi so imeli Turinov oče in mati dobro hčerko Tončko. Saj vam
je bil to ljubezniv otrok, kakor jih je malo. Majhna, polnih rdečih
lic — poosebljeno zdravje; zraven pa tako pridna! Nikdar ji ni
bilo treba kake stvari dvakrat ukazati. Še preden sta ji oče ali
mati rekla le besedico, je deklica že storila. Brala je voljo svojih ljubljenih
staršev že z njih obraza. Materi je prinesla Tončka drv za kurjavo, vode
in jih vpraševala: „Mama, kaj pa še potrebujete?“ In ljubemu ateku: kako
je zvesto postregla čez dan! Še zvečer pozimi je odela očetu noge v postelji,
češ, „da bodele boljše spali in vam bo bolj gorko.“

Brat Miha in Franček ter sestra Barbika so tudi ljubili dobro Tončko.
Saj jim ni nikdar besedovala, pač pa izkušala vsem ustreči. Nikdar nisi iz
njenih ust slišal besed: „Nočem, ne grem, pa ti stori itd.“ kakor se to
žalibog tolikokrat sliši med brati in sestrami.

Pa tudi gospod katehet in gospod nadučitelj sta čislala Turinovo
Tončko. Bila je najpridnejša učenka, kar sta jih sploh kdaj imela. Nikdar
je ni bilo treba opominjati v šoli. „Kdo si je zapomnil razlago od zadnje
ure?“ In če se ni nihče oglasil, Turinova Tončka je gotovo vzdignila roko
in povedala tako gladko, da sta se ji gospoda učitelja kar čudila.

Pa prišlo je žalibog drugače. Mlado cvetko je položila bolezen na
smrtno posteljo in čez en teden na mrtvaški oder. Na velikonočni pondeljek

je pohitela trinajstletna deklica, kmalu zjutraj popolnoči v bližnji samostan, da bi tamkaj sprejela sv. zakramente. Nazajgrede je pa vsa razgreta večkrat pila vodo; in to je bil vzrok njene smrti. Ni revica vedela, da smrt preži nanjo na poti, in da je prejela zadnjič svete zakramente. Kajti ko je duhovnik zadnjič pohitel k temu „angelu v človeškem telesu,“ bilo je že prepozno. Točno ob desetih, isti čas, kot je duhovnik, oddaljen nad eno uro, zapustil cerkev, je Tončka umrla — — —.

Hitro se je raznesla vest o njeni smrti po celi vasi. Stari in mladi sovaščani, zlasti pa sovrstnice in součenke so na ves glas plakale. Kdo bi se pač temu čudil? — —

Veličastno se je izvršil pogreb Turinove Tončke. Naj ne omenjam solz, ki so se za njo prelile že pred pokopom. Kdo pa naj prešteje solze, ki so se za njo potočile, ko so gospod katehet ob odprtem grobu imeli približno tak-le nagovor:

„Predragi v Gospodu! Komaj je minilo nekaj mesecev v novonastoplem letu, in že smo imeli v naši župniji toliko pogrebov kakor še ne kmalu. Pokopali smo stare in mlade, moškega in ženskega spola. Pokopali smo jih že mnogo na domačem pokopališču; še več pa na tej božji njivi. In danes zopet stojimo ob odprti jami, da izročimo materi zemlji mlado, še pred enim tednom kot roža cvetočo deklico. O ti nesrečna smrt, ki nam tolikokrat iztrgaš baš to, kar nam je najljubše, najdražje! Ugrabila si žalostnim staršem ljubljenega otroka; jokajočima bratoma in sestri drago sestrico; ugrabila si gospodu nadučitelju učenko, kakršne še niso imeli v celih dolгих triindvajsetih letih svojega službovanja; ugrabila si pa tudi meni kot katehetu najboljšega šolskega otroka!

Star človek mora, mlad pa more, utegne umreti, pravi pregovor. Star človek mora zapustiti ta svet že zaradi starosti in pa da se ugame mlajšim; naši dobri Tončki pa se je primerilo, da je umrla na žalost vsem. „Človek,“ pravi psalmist, „njega dnevi so kakor trava, kakor cvetica na polju, tako izcvetó. Ker veter mimo nje potegne, in ne pozna se več njeno mesto.“ Na drugem mestu v svetem pismu pa se primerja človeško življenje z rosno kapljo na veji. Veter potegne, kaplja pade, in ni je več. In božji Zveličar sam primerja smrt s tatom. Kakor tat, ki gre krast, ne kriči pred seboj: „Bodite pripravljeni, zdaj grem krast,“ ravnotako tiho in oprezno se približa tudi smrt nam. Zgrabi nas, strese nas, vrže nas in ni nas več na svetu. Kaj pa nas to uči? Božji Zveličar nam na to odgovarja: „Čujte in molite!“, in na drugem mestu zopet: „Bodite pripravljeni, ker ne veste ne ure ne dneva.“ Pa smrt Tončke nas tudi uči, da moramo biti vedno pripravljeni. Zdi se mi, da ljubi Bog zato ni pripustil, da bi bila ta dobra deklica previdena s svetimi zakramenti, ker jih pravzaprav ni neobhodno potrebovala, in pa da bi nas opomnil, naj tudi mi presvete zakramente prejemamo pogosto in da bodimo vedno pripravljeni za smrt. Živimo torej, dragi moji, tako kakor bi nam bilo vsak čas umreti, in potem bomo gotovo tako umrli, da bomo lahko z mirnim srcem stopili pred pravičnega Sodnika.

Žalost nas navdaja in nam napolnjuje srce, ko stojimo ob odprtem grobu. In ta naša žalost je v tem večja, če izročamo materi zemlji v hladno naročje truplo človeka, ki nam ga je pobrala kruta smrt prenašlo in v letih, zaradi katerih bi bil še lahko dolgo dolgo živel. Pa je več razlogov, ki nas tolažijo. „Vsakemu človeku je odločeno enkrat umreti,“ pravi sveti apostol Pavel. Danes rdeč, zdrav, jutri bled, mrtev; danes meni, jutri tebi! Kar je ta dobra deklica že prestala, to še nas vse čaka. Dal ljubi Bog, da bi bila tudi naša smrt tako srečna, kot je bila smrt nepozabne nam Tončke!

Drugo tolažilo za nas pa je to, da „vidimo zopet se nad zvezdami.“ Ne bomo na večno ločeni. V nebesih se bomo zopet videli.

Ljubljeni sestrice, dragima bratoma, zlasti pa še žalostnim staršem naj povem še tretje tolažilo. Vi vsi ste gotovo radi imeli dobro Tončko kot vrlo sestrice, kot pridnega otroka. Pa kakor vsak dober človek, imela je tudi ta nedolžna deklica še enega očeta, še eno mater razen vaju, dragi starši: Imela je dobrega Očeta nebeškega in ljubo mater Marijo. In ker so nebeški starši tudi ljubili vašega dobrega otroka, zato so ga poklicali k sebi. Naj bo torej vsem skupaj v tolažbo povedano, da se nahaja od nas vseh ljubljena Tončka tudi sedaj v dobrih rokah.

Vi pa učenci in učenke, ki ste bili gotovo prijatelji in prijateljice te dobre deklice, spominjajte se je, posnemajte jo v pridnosti in ubogljivosti, ohranite jo v dobrem spominu, pred vsem pa molite za njeno blago dušico.

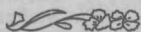
Predragi v Gospodu! Ker molitev rajnemu več koristi kot vse drugo, zato molimo tudi mi zdaj za dušo rajne Tončke, da bi ji ljubi Bog bil milosten sodnik, da bi ji dal večni mir in pokoj in da bi ji svetila večna luč! Amen.“

* * *

Draga Tončka! Zapustila si nas žalujoče, pa v tolažbo nam je, ker upamo, da si srečna. Koliko bridkosti, nadlog, težav in izkušnjav še nas čaka, to ve samo ljubi Bog. Ti pa si že vse srečno prestala. Blagor ti! „Zgodaj si končala, pa si izpolnila veliko let; zakaj tvoja duša je Gospodu dopadla.“ (Modr. 4, 13.) Na veselo svidenje v nebesih!

Tvoja součenka

Nežika Sevšekova.

MORDA ZADNJIČ.

Oj, z Bogom, draga vesna!
Morda poslednjikrat
sem gledal jaz te letos,
ko šla si prek livad.

Ogreval morda zadnjič
me žar je tvojih lic,
zrl slednjič tvoje cvetje
in slušal petje ptic.

Oj, kadar v drugo prideš
čez polje, hrib zelen,
kaj bujnih cvetk zasadi
na grob mi zapuščen.

Mokriški.

